

Cum lumea in care traim nu este nici pe departe o gradina a paradisului, motive de nemultumire se gasesc cu duiumul. Daca la starea de lucruri existenta se adauga multe asteptari nerealiste, plus o doza consistenta de [iritare revolutionara](#), atunci avem o reteta impecabila a dezastrului. Dar, in principiu, realitatea obiectiva, buna sau proasta, nu are legatura directa cu sentimentele anarhice.

Dresati de manualele marxiste de istorie, incercam sa explicam fervoarea revolutionara prin conditiile economice. "Oameni necajiti", "lupta intre clase" si alte categorii din butoiul cu miasme al socialismului stiintific tin loc de teorie. Astazi, insa, religia democratiei-liberale a inlocuit cateva din concepte standard ale vulgatei comuniste, dar mecanismul explicativ a ramas neschimbat. Prea putin accent pe antropologia omologata de istorie, nicio discutie despre grupuri revolutionare. Manifestantii pro-libertate au luat locul lumpenproletariatului, iar foamea biologica a fost inlocuita de foamea de democratie.

Hong Kongul, de pilda, domina de 20 de ani [clasamentul libertatii economice](#), iar intr-o traducere austriaca asta inseamna un nivel de trai bun. De asemenea, mai inseamna si o coruptie scazuta, deoarece, in pofida asteptarilor intelighentiei de pe la noi (care voteaza DNA), acolo unde statul e mic, coruptia abia daca se simte. Pe scurt, se traieste destul de bine, iar pana mai ieri oamenii erau satisfacuti de viata lor. Nu aveau participare democratica, adica accesul la posibilitatile de redistributie era inchis, dar cata vreme statul te lasa in pace, schimbarea de regim nu isi prea are rostul. Sau cel putin asa ar trebui sa stea lucrurile, daca ramanem la explicatiile standard. Insa aceste explicatii ignora majoritatea tacuta, intruziunile externe si revolutionarii de profesie, pentru ca nimic, se presupune, nu poate opri curgerea neimblanzita a timpului spre utopia democratiei liberale globale.

Scris de Ninel Ganea

Luni, 06 Octombrie 2014 11:22

In Hong Kong, in lupta clasica dintre prodemocrati si guvernul autoritar, tineretul s-a aflat de la bun inceput in avangarda, oferind carne de tun, simboluri si lideri. Un astfel de lider este Joshua Wong care, la doar 17 ani, ne informeaza presa serioasa, a declansat protestele. Cariera sa de revolutionar a inceput in urma cu doi ani cand s-a implicat intr-o campanie indreptata impotriva unui proiect de “educatie nationala”, iar de atunci cota sa a cunoscut o crestere continua.

Povestea vehiculata de media oficiala (occidentalala) recicleaza clisee moderne prafuite: un tanar curat si innocent concentreaza in lupta sa aspiratiile unei natiuni. Doar ca destinul acestui Gavroche asiatic a fost impulsionat de la bun inceput de [National Democratic Institute \(NDI\)](#), un ONG subsidiar

[National Endowment for Democracy](#)

(NED), practic o agentie guvernamentală a

[SUA](#)

. Potrivit lui Allen Weinstein, o figura cheie in dezvoltarea acestui “ONG”, “NED se ocupa in prezent de lucruri pe care CIA le facea in urma cu 25 de ani”, adica subversiune politica si destabilizare. Daca aruncam o privire mai atenta la ceilalti lideri ai miscarilor de strada din Hong Kong, observam

[peste tot urmele foarte vizibile](#)

lasate de NED si acelasi tipar deja ultracunoscut al

[revolutiilor colorate](#)

. Benny Tai, Martin Lee si Anson Chan, cele mai proeminente personaje ale miscarii “Occupy Central”, alaturi de Wong, au in permanenta umbra NED in spate.

Fata de celelalte miscari din ultimii ani, nu exista transformari decisive. Retorica nu difera, mijloacele media sunt identice ([Facebook si Twitter](#) au rolul covarsitor), iar acoperirea din presa traditionala vestica elimina nuantele intr-un conflict maniheist. Filiatia externa, prin fonduri, logistica si publicitate, nu invalideaza total legitimitatea protestului, insa arunca dubii considerabile asupra “aspiratiilor naturale” ale unui popor.

Semnificativa pentru tehnica de interpretare a conflictului in media oficiala ramane absenta aproape totala din naratiune a celor care refuza sa participe la balciul desartaciunilor numit revolutie democratica. Nu exista decat purtatorii de mesaj ai progresului si guvernul autoritar.

In aceste conditii, apare inevitabil, intr-un context mai amplu, problema protectionismului cultural impotriva efectului dizolvant al [agentiilor nonguvernamentale](#), stipendiate de interese oculte, nici macar intotdeauna externe. In SUA, de-a lungul timpului, au existat mai multe comisii parlamentare care au investigat rolul nefast jucat de ONG-uri in impunerea unei agende comuniste, dar fara a obtine, pe termen lung, rezultate notabile. Raportul [Comisiei Reece](#)

(1952-1954), privind activitatea fundatiilor scutite de taxe, se incheia cu urmatoarea concluzie: “Some of the larger foundations have directly supported 'subversion' in the true meaning of that

Scris de Ninel Ganea

Luni, 06 Octombrie 2014 11:22

term--namely, the process of undermining some of our vitally protective concepts and principles. They have actively supported attacks upon our social and governmental system and financed the promotion of socialism and collectivist ideas.”

Acelasi raport plasa inceputul subversiunii in coruperea educatiei si este semnificativ ca toate miscarile revolutionare moderne au in prim plan studentii. De la generatii intregi hrani cu nihilism nu poti astepta altceva decat revolutie, iar pretentiiile democratice nu sunt decat pretexe bune pentru relatii publice. Obiectivul nu il reprezinta nici democratia si nici liberalismul, ci haosul si dezordinea. Libia, Irak, Egipt, Siria sau Ucraina sunt cele mai recente nume de pe lista distrugerii creatoare de totalitarism. Hong Kongul urmeaza la rand...